

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gadhjem. Østerlars. Hasle
Ølsker. Rutsker. Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 247 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm. efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - 6 Ø. Fredag den 6. Maj Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1932

Aften i Gasen.

Ved Solnedgang, straks naar det begynder at skumre, lukker Købmændene i Bazaren deres Boder. Thi i de smalle Gyder, under Maatter og Tæpper, der spændes fra Hus til Hus som Beflyttelse imod Solguden, hvor der selv ved Middagtid kun er et afbømpet Lys, breder de dybe Skygger sig allerede, skønt et blidt Lys endnu raader derude i det fri under den hvide, grønlig, guldobertrukne Himmel. Købmændene er vel bange for at anvende Karbidlamper, som ellers bruges i Dagerne, da deres Varer er saa let sængende.

Nu er det helt stille i Bazaren, og man vandrer behageligt i den skumrende, tomme Gyde, for Enden af hvilken man skimter en Smule Dag. I denne fredelige Time kan man se Ting i Bazaren, der er skjult om Dagen, naar Sælgere og Købere og Lediggængere bevæger sig, strigende og gestikulerende, mellem de mange brogede Varer, som er hentet frem under Hvælvingerne og nu dækker hver Husmur. Her er en Port omrammet med Sten, udhugget i ædel mauristisk Stil, kosteligt udskaarne Døre og Vindueskarne, Porte, der synes at gemme paa Hemmeligheder. Maaften lurer Rødslen bag dem, mørke Gaarde Marmoriserne, maaften blomstrende Rosenhaver med plaskende Fontæner . . . Hemmeligheder er jo alt, hvad der gemmer sig bag disse enkle, glatte Mure, faste Porte, tæt lukkede Stodder og træomgittere Balkoner.

Ved Bredden af Floden, som Dagen kan takke sin Tilværelse for, og som, flydende og smønde sig fra Nord til Syd, sendende mange smaa Kanaler og Vandrender ud til Siden, munder ud i en lille Sø ved den grønne Ørkenes Nordbælt, larmer Livet netop nu ved Aftenens Udbrud, allerstærkest.

Lediggængernes Stare, der allerede om Dagen bevolter Bredden, er bleven betydelig større. De sidder paa den murede Mole, mange Oldinge og Dreng imellem dem, med nogle Fodder, der er graa af Gadesnavs, i smudsige, pjaltede Dragter, tyggende Sukkerør, eller ryggede, eller de driver om foran Forretningerne og Kaffehusene. Jellaherne kommer hjem fra Marked. Kvinderne trækker med dem, sortklædte, de fleste er utilsøvede, blaatatoveret paa Kinder og Tiendinger, behængt med tunge Guldsmykker, Øreminge, Ankelringe og Halskæder. Thi de er rige, disse Bønder fra den blomstrende Dase, og de holder af at stille deres Rigdom til Stue. Manden sidder paa Højryggen, Konen traver ved Siden af. Buggende Kameler, tungt læstet med Græs eller Sukkerør eller Kvass. De gamle og Børnene driver Kvæget hjem, jorte Bøfser, Geder, Faar. Der tages intet Hensyn til Fodgængerne. Kameler og Bøfser bliver drevet ind i den tætteste Færdsel. Eder her og Eder hist — man redder sig ved et behændigt Spring. Og saa er der tre—fire gamle, ramponerede Fordvogne, der nu strimler og rasler langs ad Nordgaden; de

forte ved Rattet tuder og striger, og det hele er fuldstændig meningsløst, for der er ingen Passagerer i Vognene.

Alle Forretninger er aabne langt ind i Natten. Overalt dingler de hængende Karbidlamper. Spjænde et kridthvidt Lys fra sig. Haandværkerne arbejder, som om Dagens Timer ikke var tilstrækkelige for at faa Arbejdet færdigt. Man arbejder hellere, naar man er omgivet med nysgerrige, med hvem man kan sludre.

Købmændene anstrenger sig for deres Kunder, anstrenger sig længe og indtrængende. For en Forretning selv om det kun drejer sig om et Par Søkker, er ikke saa hurtig afluttet. Europas Udfund pranger i Udstillingerne og foran Butikkerne: Cykler af de ældste Modeller, rustent Værktøj, emalierede Varer med aflaaede Pletter, Konfektion af længst overlevet Snit, Skotøj af en latterlig, gammeldags Form og umulig Farve. Lysegule Herrestøvler med Gummiisjæder synes f. Eks. at kunne glæde sig ved særlig Yndest, hveranden Indfødt har dem paa Fødderne under den mørke Raftan eller Galabbi.

Fez-Strygere har mest Tilløb, thi selv om man lægger ringe eller ingen Bægt paa sin øvrige Klædebragt — sin Fez eller Tarbusch vil man have glat og propert strøget. Man behøver ikke at vente længe, Manden arbejder med en forbauende Behændighed: en, to, tre bliver den varme Mesfingsform, der ligner en gammeldags Mørser, hentet frem med Jernhage, og Fez'en bliver sat over den. Hovedtøjet presses ned med fugtige Stykker, renses med en Børste — færdig! Den næste!

I Kaffe-stentene, smaa Stuer, som er aabne ud mod Gaden, opholder de ansættede og betroede Mænd sig. Deres højere Siilling som Byældste eller Scheik kan man se paa de blaa Silketvaster paa Fez'en, om hvilken de ældste Herrer som Regel har slængt en hvid Turban. De sidder paa høje Bænke, saa høje, at Benene slet ikke berører Jorden, ved Siden af dem staar en Kop Kaffe, mens de tabse ryger paa deres Vandpiber. I Baggrunden, bag et Trægitter, brygger Værten Kaffe over en Spiritusflamme. Som gule, blaa, røde og grønne Slanger snor Vandpiberens Rør sig om Gitterfejlerne.

Markvogterne marcherede ud i sluttet Tropp; tyve eller tredive Mand, lutter fulthorte, brakraesede Sudanesere. De bærer ingen Uniform, men alligevel er deres Udruining ens: Geber og Patronbælte. Et Blikskift, som sidder foran paa Fez'en, legitimerer Manden som Sikkerhedsorgan.

Naar Bægterne er draget ud, da ved jeg, at det er Tid for mig at vende hjem til mit Værtshus, fortæller Walter Angel i et østligt Blad, hjem til det Maaltid, min græste Værtinde har tilberedt. Hun er gammel og lille og fed. Dagen igennem forsonner hun sit Ydre, man kan det Sandhed fige, hun forsonner det slemst; hun løber om med de nøgne Fodder i Træstøfler og i et ubeskriveligt Kostume. Men om Aftenen forvandler hun sig til en Dame, hun sætter en straalende Paryk

om sine graa Hækseljabser, indhyller sig i broget Silke, parfumerer sig med alle Morgenlandets Bellugte og lægger fingertyl Smink paa. Ganfke vist holder Sminken ikke ret længe, thi de smaa, udstaaende Øjne løber stadig i Vand, og Djenbandet trækker dybe Furer i den rosenfarvede og hvide Masse.

Et lavt, hvidkalket lille Kammer med fire Borde, frit ud mod Gaden paa Væggene falmende, med Fluelatter overfaaede Cigaretplakater, det var Hotellens Spisestue. Ved det ene Bord to Regeringsembedsmænd i Khaki, ved det andet en Handelsbrejvende, ved det tredje en indtørret Engländer, ved det fjerde jeg. Komfuret, ved hvittet en fort Røf haandterer, faar kun faa Stridt fra os. Den ælle Dunst af stegende Faaretalg hænger over os. Jeg arbejder forgæves en halv Time med den ældgamle Høne, man sætter for mig, og gaar, bedøbet af Fedtlugten,

ud for at trække frisk Luft. Natten er varm og vindstille. Over de ubevægelige Grøne i en Have paa den anden Flodbred stiger en Minaret imod Stjernehimlen . . . Aftenrøse, man spadserer frem og tilbage, staar sammen i Grupper. Man hører Lyden af en Grammoson fra et Kaffehus.

Jeg læner mig imod Husdøren, ryger en Cigaret og betragter Omgivelserne. Da ligger pludselig, som falden ned fra Himlen, en halvvojsen Dreng for mine Fodder, allerede har han taget fat i mine Ben og vil til at pudse mine Stø. Jeg vægger af, mine Stø er jo rene Han trækker paa Skuldrene og træder tilbage, men bliver i Nærheden og holder Øje med mig. En Gadefølger med Cigaretter tiltaler mig. Jeg holder ham en næsten fuld Cigarettafte under Næsen. Han vender sig bort men slutter sig til Stopudseren. De taler med hinanden om mig og er aabenbart sikker paa, at deres Udholdenhed nok skal føre til Maalet.

En Pige sniger sig smidigt hen til mig paa nogle Fodder. Hun er vel 12—13 Aar, brun, slank, smuk. Hun taler til mig, og da jeg intet Ord forstaar, lægger hun Haanden paa min Arm og gør Tegnet, at hun vil føre

mig et eller andet Sted hen. Hvorhen? Jeg er nysgerrig og følger hende. Stopudseren og Cigaretthandleren gaar med. Hun fører mig omkring Hjørnet — til en Friiserforretning og indbyder mig til at træde ind. Leende lægger jeg hendes Haand, en smuk formet, om end ikke altfor ren Haand, paa min Kind, for at hun kan føle, jeg er nybarberet.

Saa gaar jeg igen tilbage til Hotellet. De tre er stadig bag mig, og de planter sig overfor mig og hvifter og ryfter paa Hovedet, forundret og misbilligende; her kommer nu en langvejs fra, fra Frankrig, altsaa en utrolig rig Mand og oven i Købet en Nav — og saa vil han ikke give dem noget at fortjene!

Jeg finder det ikke værdigt at stufte de tre saa dybt.

Jeg har ladet mine rene, brune Stø smøre ind med en æggegul Creme, jeg

ud, naar den en Søndag besluttede sig til at foretage en Fodtur. Det var i de Tider før Cyklen endnu rigtig greb om sig. Den Gang spadserede man. Rutebilerne kendtes ikke, og de eksisterende Befordringsmidler var for kostbare for en lille Mills Vej, derfor brugte man Apostelens Heste. Men saa kom Cyklen, den red Landet som en Mare . . . og hele Landet red paa den. Fodspporten sygnede hen, den indskrænkede sig til den fjollede og usunde Kappgangssport, der heldigvis nu er visnet bort indenfor Idrætten. Alle kørte eller blev transporteret naar det gjaldt en lille Hviletur ud i den frie Natur. Man lagde mærke til, hvorledes Motionen var at træde Cyklernes Pedaler gav Benene en bestemt Form. Musklerne omkring Ankler og Knæ udviklede i unaturlig Grad, Overkroppen blev svagere hos den Del af Ungdommen, der ikke samtidig dyrkede Sport som Tennis, Svømming eller Gymnastik. Den deciderede Cyklist er blevet en Type for sig.

Men pludselig skete der en Omvæltning — og den kom mærkelig nok under Automobilets Tidsalder. Det er vel ikke mere end 2—3 Aar siden, at Omvæltningen satte sine første Spor i et Omfang, saa den store Offentlighed lagde Mærke dertil.

Fodspporten kom pludselig paany til Ære og Værdighed. Indenfor en Række Sportsklubber og Firmaklubber Landet over arrangerede man Kolonnmarcher. Den største Kolonnmarch, der omfattede ca. 450 Deltagere, fandt forevrigt Sted for nogle Dage siden. Disse Kolonnmarcher blev den Fakkell, der tændte Fodsporens ædle og sunde Idræts Ild paany. Samtidig drog Hæren af tyske Vandrefugle over Landet. Den solbrune, hærde, muskuløse og frie Ungdom imponerede og ammimerede. Som en Modesag, langeret fra et eller andet Modehus, drev Fodsporten lig en Bølge over Landet.

Og nu idag kan den, der kører over Danmarks Landeveje, møde en helt ny Sportsungdom.

Den kan ses udenfor Hovedstaden i Skovene ved Dyrehaven, langs Prinsesse-Stien mellem Lyngby og Frederiksdal, paa Kongevejen ved Hørsholm, ved Hillerødskovene, ja, helt oppe ved Hellebæk, Julebæk og Hornbæk, hvor skumklædte Bølger endnu vasker Vinterens Ismasser.

Portrætter af den moderne Vandringungdom ser saaledes ud: Hun er iført en fodfri, svær Nederdel, en højrod Lumberjacket med Lynlaas eller en lille rask Pelsjakkert. Hovedet er dækket af en lille fiks Baskerhue . . . eller intet. Fodderne er stukket i et Par svære, lavhælede Spadersesko, og Benene er dækket af et Par varme Strømper, der ved Foden afsluttes med en Ankelvarmer, det vil sige en lille Sok, der ruller sammen i en Ring over Skoenes Kant. I Haanden har hun en Kæp og paa Ryggen en solid Rygsæk med Dagens Proviant. Han er iført Plus four, tykke Uldstrømper, eventuelt ogsaa Ankelvarmere samt de kolossale sydlandske „Bjergsko“, desuden har han en centimetertyk Pull-over eller Lumberjacket. Hovedbeklædning kender han oftest slet ikke. Paa hans Ryg rasler en Taske med Termoflaske, Lommemat og smaa Forfriskninger. Han bakker ustandselig paa Piben, der idag hører nøje sammen med den moderne unge Mand. Piber er ligesom Fodspporten blevet en Modesag.

Et saadant ungt Par spadserer mellem 20—30 Kilometer i Løbet af en Søndag. Man ser dem komme i Klynge paa 10—12 Stykker gennem Skoven eller over Landevejene, og hen ad Etermiddagen er Kursen atter vendt mod Udgangspunktet. Syngende, smilende og vinkende til Billister og an-

har købt en Veste urygelige Cigaretter af den graastæggede Gadefølger — men at hente mig et Udplet af Venlighed overfor den brune Skønhed, det er dog at gaa for vidt! Jeg fit hos Friiseren en Flaaske Eau de Cologne til lyndig dyre Priser, vel vidende, at det blot drejede sig om parfumeret Vand.

Men nu smiler de alle tre tilfreds og overlader mig til Natten, den vidunderlige Nat i Dagen.

En ny „Vandringstid“.

Hvorledes Fodspporten pludselig er blevet en Modesag.

Naar man blader i de gamle, gulnede Familiebilleder fra Bedsteforældrenes Ungdomsdage, saa finder man bl. a. et Portræt af en Dame i struttende Spaderserekjole, omfangsrigt Hovedtøj, som Datiden benævnedes med Ordet Hat, samt et Par højskaftede Knap og Snørestøvler, skinnende som en Zulu-Kaffer, der er poleret til Brudefærd. Portrættets venstre Side forestiller en slank Yngling med Fjederstøvler, snævre Benklæder, en Art høj Hat og en kraftig Stok, Saaledes saa Datidens Ungdom

dre Vejfarende drager de Kilometer efter Kilometer afsted paa deres stærke Apostelheste. Deres Øjne aabnes for Naturskønhed. Man kan finde dem diskuterende en lille Plantes Oprindelse, et Træs Alder, et Hus' Bygningsstil, et Landskabs Højdepunkter . . . eller en Landsbykros Priser paa Kaffe og Øl.

Naar en saadan Ungdom hen under Aften naar Hjemmet, prikker Ansigtshuden som under Behandlingen med et elektrisk Massageapparat. En velsignet Træthedsfølelse breder sig over hele Legemet, og uden Tanker for andet end Søvn og Hvilen, glider de ind i Morfeus Arme efter en sundhedsgivende Dag i den frie uparfumerede Natur.

Fodsporten er blevet en Modesag med Helaars Omfang. Den dyrkes i Vintermaanederne, i Foraarets stærke Dage, paa gyldne Sommerdage med Kurs mod kølige Badestrande, og paa barske Efteraarsdage, naar Skoven kaster sin gyldenbrune Kappe og Træerne staar i al deres Nøgenhed.

Den kom som et Pust fra Syd, hvor hele den tyske Ungdom af 1932 er paa Vanding Aaret rundt, i Feriedagene, fra Herberg til Herberg, imellem Arbejdsdagene fra By til Skov eller fra By til By.

Man kan prise alle moderne Befordringsmidler og glæde sig over at være Ejer af et saa billigt Transportmiddel som en Cykel, — men det er først paa Fodturen man lærer Sporten og Naturen at kende i hele dens opbyggende og livgivende Magt.

Det er ikke faa, der fordømmer Ungdommen af 1932 og kalder Erindringerne fra bedre Dage frem i Dagslyset, men vilde en Fordømmer en Søndag Formiddag drage ud over Landevejene og gennem Skovene og beskue den vandrede Generation af iaar, saa vilde Fordømmelsen vende sig til Forherligelse, Sundhed, Livsglæde og Tilfredsfølelse glider i Fodturens Kølvand . . . og Schopenhauer siger som bekendt: „Zufriedenheit ist das höchste Glück.“

Dr. Simon Army.

D. F. D. S. REJSEBUREAU

Billetter for Rejse med Skib og Tog overalt i Indland og Udland.

Rejseplaner tilrettelægges.
Hotelophold reserveres.
Billige Ferierejser.
Billetter til D. F. D. S.'s
Indenrigs-Ruter.

Alle Oplysninger meddeles:

Bogtrykker Otto Gornitzka
ALLINGE

Et heldigt Tilfælde.

Efter det Engelske.

John Shivley stod med sin Gadedørsnøgle i Haanden og betragtede tankefuldt en snavset Terrier, som logrende sprang omkring ham.

„Det lader ikke til, at det lille Bæst vil forlade mig“ udbød han. „Hunde ligner Mennesker i en latterlig Grad, klap dem paa Hovedet, og de venter at faa et Hjem for hele Livet. Jeg er standset bare et Øjeblik i Parken for at kærtægne denne Fyr med min Stok, og nu bliver den ved at følge mig.“

Hunden saa op paa Shipley og bjæffede nervøst.

„Den ligner i Grunden Rosetti Robinson, naar han synger en af sine Kærlighedssange. Min kære Ven, er Du inspireret eller frygtelig sulten?“

Terrieren udstødte et kort, men henrykt Bjæf og sprang glad op ad Trappen. — Shipley lo hjerteligt. „Du er virkelig et intelligent Dyr, skønt Du er snavset. Ja, ja da, Du skal faa din Middagsmad, mens jeg klæder mig om til min,“ og idet han sagde dette gik han, bestandig fulgt af Hunden, ind i sin Ungkarlejlighed.

„Se her, Banks,“ bemærkede han til sin Tjener, „dette Dyr har jeg inviteret til Middag. Sørg for,

at den faar saa meget, den vil, og naar Du bagefter sparker den, saa spark ikke for haardt.“

Banks saa med alt andet end Venlighed paa den nyankomne Gæst.

Shipleys gik ud og spiste til Middag, og da han var i et meget behageligt Selskab, glemte han alt vedrørende sin nye Ven. Da han sent om Aftenen kom hjem, fandt han den ellers saa rolige Banks i høj Grad ophidset.

„Undskyld, Sir,“ stammede Manden, „De susker vel den Hund, som De bragte med hjem i Eftermiddag?“

Shipleys huskede den meget godt.

„Det er et rent Uhyre; da jeg prøvede at faa den ud, gemte den sig under Sofaen. Jeg kaldte saa paa Drengen, for at han skulde faa den ud, men den stakkels Dreng opnaede kun at faa et Aftryk af dens Tænder. Det var os virkelig umuligt at faa den ud. Naa, der kommer den og gør sig saa uskyldig, som om intet var passeret. Uf, dit Bæst!“

Shipleys lo, lo, for han var i udmærket Humør. „Naa saa Du har altsaa været stædig,“ sagde han til Hunden. „Godt, jeg holder af Stædighed, og Du skal have Lov at være nogen Tid hos mig, dersom Du har Lyst; men først og fremmest skal Du vaskes. Banks, faa en eller anden til at vaske „Det Uhyre“, og lad den saa blive i Kælderen i Nat. Godnat, nu gaar jeg tilsengs.“

Da Banks den følgende Morgen traadte ind i sin Herres Værelse, bar hans Ansigt tydelige Spor af krænkede Værdighed.

„Det er den forbandede Hund, Sir,“ begyndte han, „hvert Tyende i hele Huset var nødvendigt for at holde den, mens den blev vasket. Tilsidst maatte jeg selv gøre det. Da den saa var ren, prøvede vi paa at lukke den ned i Kælderen, men der vilde den paa ingen Maade være — en, to, tre fo'r den op ad Trappen og lagde sig foran Deres Dør.“

Shipleys aabnede Døren, og der laa Hunden ganske rigtig.

„Ved Jupiter!“ sagde den unge Mand, „den Vask har forbedret Dig i en forbløffende Grad. Den er alligevel ægte, Banks, jeg tror, det er en irsk Terrier.“ Han greb pludselig Dyret i det ene Øre og løftede det adskillige Fod fra Gulvet. Hunden viste Tænder, men gav ikke en Lyd fra sig. „Irsk Terrier, uden Tvivl,“ sagde Shipley og satte den ned. „Den ser ogsaa rigtig flodblods ud og er stærk nok til at binde an med en Okse. Banks, Frokost til to.“

Under Frokosten gennemsaa Shipley Morgenaviserne og løb tilfældigt Rubriken „Bortkomne Sager“ igennem. Et Stykke nede opdagede han følgende Avertissement:

„Bortløbet. — En rødhaaret irsk Terrier, lydende Navnet „Blarney“, er bortkommen. God Ducør udloves. Adressen er Minerva B. 5, Newham Road, South Kensington.“

Shipleys saa paa Hunden, som gnavede paa et Kyllingeben. „Jeg gad vide, om det er denne Terrier, som Minerva B. har mistet,“ tænkte han. Saa hviskede han pludselig „Blarney!“

Hunden lod Benet falde og lyttede med oprejste Ører.

„Blarney!“ mumlede Shipley igen, og Terrieren sprang næsten op paa Skødet af ham.

„En Avis er sandelig en mærkelig Ting,“ udbød Shipley, idet han sluttede sin Frokost. „Naa, jeg formoder, at jeg af Høflighed, for ikke at tale om Ærlighed, er nødt til at underrette Minerva B. om, at dette elskede Dyr er fundet.

Minerva er rimeligvis en gammel Jomfru, som har et helt Menageri. Jeg tænker, efter hendes kortfattede Avertissement, at dømme, at hun bestyrer en Skole. Kun en gammel Frøken vilde avertere under Navnet Minerva. Er det ikke rigtigt, Blarney?“

Blarney blinkede med begge Øjne ligesom i dobbelt Betydning.

Shipleys Brev til Minerva B. underrettede vedkommende Dame om, at en Hund, svarende til Beskrivelsen af den mistede, kunde tages i Øjesyn paa undertegnede Bopæl. Dersom Minerva sendte en, som kunde genkende Dyret, vilde den straks blive udleveret.

Saa snart Brevet var færdigt, blev det afsendt, og Shipley slentrede saa hen til Klubben og opdagede først da, at han havde Blarney i Hælene. Han gik ind i en Butik og købte et pænt Halsbaand til den, hvorefter han tog den med i Klubben.

Da Shipley og Blarney vendte tilbage fra Udflugten, traf de Banks ventende. „Der er en Dame ovenpaa, som gør Fordring paa Hunden.“

„En Dame,“ svarede Shipley, „saa er vel Minerva B. vel kommen i egen høje Person. Sig til Damen, at jeg straks skal være hos hende.“

Under denne Samtale var Blarney vandret op ad Trappen og ind i Dagligstuen, hvor der hørtes høje Glædesudbrud og en henrykt Gøen.

„Minerva har fundet sin Kæledægge,“ sagde Shipley. „Jeg bliver vist nødt til at gaa op og forklare mig angaaende dens Ophold her.“

Da Shipley aabnede Dagligstuedøren, blev han betydelig overrasket, thi paa Sofaen sad, med begge Arme slynget om Hundens Hals, en ung Pige, den sødeste og friskeste, han nogensinde havde set. Hun rejste sig straks og sagde smilende: „Mr. Shipley, ikke sandt?“

Shipleys bukkede og begyndte straks meget forvirret at fortælle om Blarney.

„Det er meget elskværdigt af Dem at tage Dem af den,“ sagde hun. „Den har snart været borte i tre Dage. Min Fader, Professor Billingham, tog den med i Parken og glemte den aldeles.“

„Er det Ægyptologen, Professor Billingham, saa har jeg været sammen med Deres Fader. Men han kan naturligvis ikke huske mig.“

„Fader har en meget daarlig Hukommelse,“ sagde den unge Pige smilende. „Det er af den Grund, at stakkels Blarney har været borte. De kan ikke tænke Dem, hvor jeg blev henrykt i Eftermiddag, da Deres Brev kom. Jeg var alene hjemme, og da jeg længtes efter Blarney, kørte jeg straks herhen. Efter Deres Maade at skrive paa, troede jeg, at De var en velvillig gammel Herre.“

„Det er underligt,“ sagde Shipley, idet han klappede Blarney, „Jeg troede, at De var en gammel Pebermø, som havde et helt Menageri af Kæledægge. Jeg formoder, at det var det Navn, De averterede under, der gjorde, at jeg begik den Fejltagelse.“

Blarneys smukke Herskerinde lo muntert. „Men Minerva er mit rigtige Navn,“ sagde hun. „Min Fader døbte mig saadan i Haab om, at jeg vilde blive meget lærd. Jeg frygter, han er blevet skuffet, for nu kalder han mig altid Minnie.“

„Jeg har fremvist Blarney for en Del Kendere,“ bemærkede Shipley, „og de roste den alle.“

„Jeg tror nok, at den er velop-

dragen,“ svarede Miss Billingham, „men velopdragen eller ej, maa den dog have gjort Dem en Del Ulejlighed; men det maa jeg sige til Blarneys Ros, at den altid holder sig fuldkommen ren.“

Shipleys smilede ved Tanken om dens snavsede Udseende den foregaaende Aften, men det var en Hemmelighed mellem Blarney og ham.

Jeg har følt mig smigret over Blarneys Venskab, og jeg vil ikke haabe, at det skal være forbi alerede, derfor vil jeg, naar jeg træffer Professoren i Klubben, udbede mig hans Tilladelse til at hilse paa Dem, — for at jeg kan se, hvorledes min lille Ven befinder sig.

„Ja, gør endelig det“, udbød Miss Billingham, „baade Blarney og jeg vil være glade ved at se Dem. Men nu maa jeg nok gaa, for min Far ikke skal tro, at han har glemt mig et eller andet Sted ligesom Blarney.“

Inden de skiltes, fik Shipley at vide den mest belejlige Tid, da han kunde træffe Professoren i Klubben.

Da Bilen rullede bort, blev Shipley staaende, saa længe han kunde se den, og idet han gik ind, mumlede han: „Sandelig en god Belønning! Hvilken smuk og elskværdig ung Pige jeg dér har gjort Bekendtskab med.“

Vor Hund, som Shipley nu kalder den, har aldrig siden været budt at sove i Kælderen. Tværtimod nyder den alle de Behageligheder, som dens lykkelige Ejere kan vise den.

Den bærer disse Forrettigheder som en velopdragen Hund og er meget stolt over den Del, han havde i, at Hr. og Fru Shipley lærte hinanden at kende.

Landsforeningen Røde Kors

har gennem Aarene gjort et stort og samfundsnyttigt Arbejde gennem Oprettelse af Samaritertkursus, Sygepleje, Linned- og Sygeplejedepoter med bl. a Barselspakker til fattige Mødre m. m. m.

For at medvirke tilen Formindskelse af det meningsløst store Antal Drukneulykker, som finder Sted her i Landet, har Dansk Røde Kors taget Initiativet til Opstilling af Redningsposter paa Steder, hvor der erfaringsmæssigt er Fare for Drukneulykker, særlig her paa Bornholm.

En Redningspost har baade Redningskrans, Pejlestænger, Redningsstage, Kastlinie med Stok, Signhorn, Forbindinger Vandkikkert m. m. I et Alarmskab findes Signhorn, Forbindsager og Nøgle til at frigøre Materiellet, der er anbragt ved en i Jorden nedgravet Pæl, paa hvilken er fæstnet Vejledning i Redningsforsøg Vejledningsforsøg i Schäfers kunstige Aandedræt.

Desuden har Røde Kors anskaffet Ambulance-Automobiler, Forbindskasser og Udrykningsmateriel. Her paa Nordlandet findes saadanne Kasser i Sandkaas, Sandvig og ved Tein Skole.

Staten giver aarlig et Tilskud til denne Virksomhed, f. T. 12,000 Kr. men den største Indtægt tilvebringes dog ved Medlemsbidrag og ved Mærkesalget paa Røde Kors Dagen til Ære for Stifteren Henry Dunant.

Naar Røde Kors Mærkerne paa Mandag d. 9. Maj bringes fra Hjem til Hjem af unge Piger. Køb da det lille Mærke og støt den gode Sag, der har saa stor Be-

tydning for Samfundet. Halvdelen af Indtægten tilfalder Allinge Afdeling.

Unge Piger, som vil være med i Arbejdet ved Mærkesalget paa Mandag, bedes melde sig til Fru Smedemester Karl Pedersen, Allinge.

Udenfor Redaktionen.

Jeg saa for et Par Aar siden en Plads i en af Fyns smaa Byer udsmykket paa en smagfuld og billig Maade.

Tre høje, slanke Hængebirke og rundt derom 7—8 store Natursten. En fin Græsplæne dannede Rammen for dette elegante og billige Anlæg. Hvor kan man glæde sig, naar man ser, hvor meget Folk med god Smag kan faa ud af saa lidt, og hvor kan man ærgre sig, naar det modsatte er Tilfældet. Hvad skal Pladsen foran Kirken være? Stenbrud? Høsegaard?

Ja, jeg spørger blot!

Frivillig Bidragsyder til „Central“.

Kreaturene og Foraarskulden.

Man ser allerede mange Steder Kreaturer paa Marken, skønt Græsset endnu næppe er fremme. At disse lider meget af Kulden, ser man paa den nedsatte Mælkeydelse, trods Tilskud af det dyre Kraftfoder. Jeg har prøvet paa at lade Kreaturerne ligge ude i Sommermaanederne, men har straks opdaget Ulemperne. Nattekulden har en skadelig Indflydelse paa Kreaturerne, ubeskyttede som de er mod Regn og Slud, oftest uden Dækkener.

Lad Kreaturerne blive i Stalden saa længe som muligt og spar dem for den fugtige Kulde, der nedsætter Sundheden og Mælkeydelsen og fremmer Tuberkulosen.

En sagkyndig Bonde.

Foraar og Lotterispil.

Foraaret er vel nok den Tid paa Aaret, hvor en Gevinst er mest kærkommen — der er saa meget, som man opdager trænger til Fornyelse. I Varelatteriet kan De vinde, der er endnu 99,000 Gevinster; 2. Trækning finder Sted 11. og 12. Maj. Fornyselsen slutter 9. og Salget 10. Maj.

Det lille Havebrug.

Væver Jens Nielsen, Vejstrup i Sydbyn, har faaet Østifternes Haveselskabs Sølvpokal.

For 25 Aar siden købte han sit Hus med 6 Skæpper Jord. Hønsene gav godt, siger han selv, men Haven gav over Forventning — dog først efter at Nielsen havde meldt sig ind i Haveselskabet og læst og lyttet sig Havekundska-ber til.

Hans Regnskab for Havens Udbytte ser saaledes ud for sidste Aar:

Æbler (2500 kg)	750 Kr.
Pærer (50 kg)	15 „
Mirabeller (400 kg)	85 „
Ribs (100 kg)	30 „
Solbær (100 kg)	50 „
Stikkelskær (1000 kg)	300 „
Jordbær (300 kg)	180 „
Diverse Havesager	100 „
Ialt Brutto	1510 Kr.

Foruden at Familien har haft nok til Husholdningen ogsaa.

Nielsen er 63 Aar, men han magter endnu let Arbejdet i Haven, som desuden har indbragt ham i 1 Ærespræmie og 3 Førstpræmier i Konkurrencen og alt saa nu Sølvbægeret.

Op saa er der dog stadig Folk, som mener, at Havebruget ikke er noget særlig værd.

Pinse-Skoen

er hjemkommen i forskellige Farver og til billige Priser.

Skotøjsforretningen Central.

Tillavet Oliemaling

i alle Kulører i hel og halv Kilo Daaser føres kun i bedste Kvalitet.

Kulørte Emaljelakker i hele og halve Kilo Daaser.

Malerfernis.

Bedste Kval. til billigste Pris.

J. B. Larsen, Allinge

Bestillinger paa Havegrus

fra Aarsdale modtager
Telefon Allinge 80.

Solid Skotøjsreparation

til billige Priser.

Skomagere Hammer, Nørregade, HASLE

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.

WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.
Tilbud og Overslag gratis.

En ny 4—5 Personers

Bil udlejes

Tlf. 49. Andreas Christensen,
Nørregade, Allinge.

En Pige,

18—20 Aar, kan faa Plads 1ste eller 15. Maj.

Fisker Kresten Jensen, Tein.

Spegesild

er til Salg. Chr. Vang, Helligper.
Tlf. Hasle 82 u

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg (ca. 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Læg Mærke til

at de fleste Annoncer i Nordbornholm kun behøver at averteres en Gang. — En bedre anbefaling gives ikke.

En Karl

kan straks faa Plads paa
Bridsensaard.

Rugeæg

af rigtlægnende fine R. I. R. leveres til 10 Øre, ved Afhentning 8 Øre.

Dalegaards Hønseri.
Tlf. 99x, Allinge.

En ældre

Husbestyrerinde

kan faa en let Plads straks.
Snedker Th. Lund, Rø.

Mejeriet Kajbjerggaard

ønsker Tilbud paa Kalkning indvendig.

Bestyrelsen.

2 unge Køer,

kælver om 8 Dage, er til Salg.
Jacobsen, Tein.

Tlf. Allinge 111y.

Fisker - Fiskehandler

kan mod at levere Fisk (Videreforsal) erholde en god, velholdt aaben 5 Pers. Bil — 600 Kr.

Billet mdk. Bil 101 modtager
Bladets Kontor.

HASLE

Marcmanns Bog- og Bladhandel

modtager

Annoncer og Tryksager
fra Hasle og Omegn til

Nordbornholms Bogtrykkeri.

Trykprøver forefindes.
Priser opgives.

Gornitzka, Allinge.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa
3 Mdrs. Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassetilkaar 4

Boxer udlejes.

Vil De have pæne Gulve køb da

Gulv Lakfernis

hos I. B. Larsen, sælges 1/2 og 1 Kilo Dunke samt løs Vægt.

Stærkkogt Fernis anbefales til afslidte Gulve.

Bedste Gulvlak anbefales.
J. B. Larsen, Allinge.

Havregryn

til Kyllinger 15 Øre 1/2 Kilo.

J. B. Larsen.

Danske Sardinier

i Tomat 28 Øre Daasen
Dansk røget Sild i Tomat 40 Øre Daasen.

Røget Sølaks (Lakserstating) i Skiver 90 Øre Daasen, anbefales som meget delikat og billig Paalæg.

J. B. Larsen, Allinge.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentskrivning, Dødsbehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kredittforeninger, ordner Kredittaan m. m.

Nyt Lager af

Wedela og Alshoe Fodtøj

til meget rimelige Priser.

Et Parti Skotøj

udsælges med 20 pCt. Rabat.

Allinge

Fodtøjsmagasin

Stenværktøj

leveres paa Bestilling samt udføres alle Reparationer.

C. B. Svendsen, Smedeforr.
Allinge.

Hingsten „Veron“

svensk Belgier, staar som sædvanlig til Bedækning paa Hollændergaard.
Aug. Olsen.

Billige Kranse, Dekorationer, Blomster forsendes overalt.

Bdr. Andersen,
Handelsgartneri.
Tlf. Allinge 110.

Solidt Skolefodtøj

sælges til smaa Priser.

Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet, derved støtter De os i vore Bestræbelser, for at faa det udsendt i videre Kredse

Kød, Flæsk, Pølser

modtages fremdeles til Røgning.

Hentes og bringes overalt.

Slagter Phillipsen, Sandvig, Tlf. 19.

Biografen

Søndag Kl. 8. Aften.

Kvindens Magt.

Stort Skuespil efter Hermann Sudermanns Roman.

I Thora Pedersens Modeforretning

er Sommerhattene nu hjemkommet.

Stort Udvalg i Frue- og Ungpige hatte.

Vi har pæne Hatte i Aar fra 5,50.

Daabsdragter udlejes.

Naar Solen skinner om Søndagen

er det rart at have Film i Kameraet. Husk derfor at forsyne Dem i
Marcmanns Bog- og Bladhandel, Hasle.

Iscreme!

Vor anerkendte Iscreme:

NUCCA — VANILLE — ANANAS
er atter paa Lager i vort Depot i
Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

anbefales.

Akts. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

Det betaler sig

at bruge det bedste Foder til Kyllingerne.

Vi kan anbefale

til spæde Kyllinger: **BBB Start**, og til større Kyllinger.

BBB Kyllingefoder og **knækket Kyllingefoder**.

Disse fortrinlige Blandinger er fabrikeret af Blaakilde Møllers Fabrik, og vi er meget gerne til Tjeneste med Blaakildes Fodringsvejledning og Beretning om Fodringsforsøg.

Vore forskellige Sorter er netop de rigtige, hvorved De faar det største Udbytte af Deres Fjerkræ.

Produkten.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Tlf. 865.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere

Karlsens Flødeis!

Vanille, Ananas, Naugat

i 1/1 og 1/2 Liter Maal a 80 Øre pr.

1/3 Liter. Selskabsanretninger paa

Bestilling. Vaffer. Bægre, Ispinde.

Marcmann, Hasle.

De Averterende

anmodes høfligt om at indsende vort Tilgodehavende for Annoncer paa tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemmeste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Belebte + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

GARDINER.

Det store Udvalg i Gardiner finder De i

**MAGASIN
DU
NORD**

Vi har lige fra ganske billige til bedste prima Kvaliteter.

Paa Lager er nye smukke Mønstre i hvide, creme og ecru Gardiner, hvide og kulørte Etamine-Gardiner, Kunstsilke-Gardiner i smukke Farver. Afpassede Stores og Stores i Metermaal. Ecru Netstof fra 1,30 til 1,80 cm Bredde.

Victor Planck, Allinge.

KOM MED NU!

Kom De ikke med i 1. Trækning, kan De dog godt være med i 2., hvortil Købelodder faas til Fornyelsespris. 99.000 Gevinster er tilbage i Serien, og der falder Gevinst paa 3/4 af alle Lodderne. 2. Trækning finder Sted 11. og 12. Maj. Salget slutter 10. Maj. Et Lod koster kun Kr. 2.10.

VARELOTTERIET

Lodsedler faas hos aut. Kollektor Barber Johs. Larsen.

DFA

Ønsker De en virksomhedsfuld og samtidig planmæssig Tilrettelæggelse af Deres Annoncering?

Ønsker De uden Forbindende Udkast til Clichéer, Forslag til Blade og Oversigt over Udgifterne?

Henvend Dem til

**DE FORENEDE
TELEFON ANNONCEBUREAUER
C. 3884 KØBENHAVN**

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.

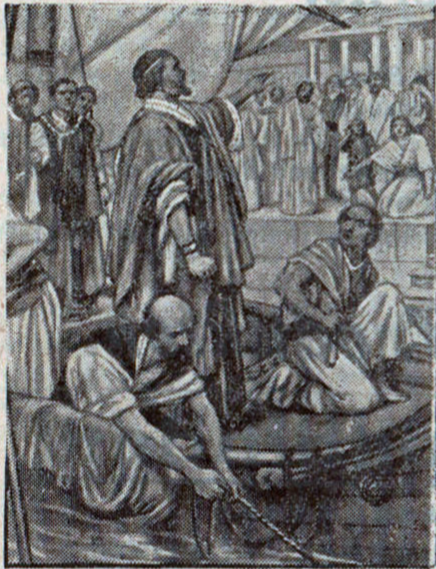
Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg.

AVERTÈR I NORDBORNHOLM

Alle beundrer vi Mod og Tap- perhed, og det ved alle Børn, at den Dreng, som har et Harehjerte, aldrig vil blive regnet for ret me- get i Skolen og paa Gaden. Mod og Styrke formaar at fremkalde vor Beundring. Styrke uden Mod betyder kun lidet, men selv den svageste Dreng formaar at frem- kalde Respekt, blot han ikke mang- ler Mod.

Skal vi undersøge Sagen ganske ærligt, vil vi antageligt komme til det Resultat, at ethvert Menne- ske har Omraader, hvor han er modig, og Omraader, hvor han er snarere er det modsatte.

Vi kender alle Historien om Elefanten, der er bange for Mu- sen, og Hønen med Kyllingerne, der flyver lige i Hovedet paa den store Hund. Fra Historien husker vi bedst alle Eksempler, jeg i Dag vil fortælle om.

270 Aar før Kristus, var Romu- lus Romernes Fører mod Kartha- go, og han blev taget til Fange. Det ene Aar gik efter det andet, og da Karthagerne længtes efter Fred, sendte de Romulus hjem for at overtale sine Landsmænd til at underkaste sig. Først maatte han dog give sit Ord paa, at han vilde vende tilbage, hvis hans Forehavende ikke lykkedes. Vort Billede viser Romulus, da han ankom til Rom. Fra sit Skib holdt han en mægtig Tale til Senato- rerne, hvori han opfordrede dem til aldrig at slutte Fred med Kar- thago, men tværtimod at kæmpe til Sejren var vundet. Dernæst vendte han tilbage til sit Fangen- skab, hvor han led en grusom Død.

I Syrakus levede en Gang en Tyrann ved Navn Dionysius. Hans Vrede faldt paa en ung Krieger ved Navn Damon, som straks blev dømt til Døden. Damon bad om Lov til at sige Farvel til sine Kære først, og hans Ven, Phytias, tilbød at blive som Gidsel hos Tyrannen og dø istedet for Damon, hvis han ikke var tilbage inden Solopgang. Natten gik. Solen steg op, Damon var ikke vendt tilbage, og Phytias knælede allerede for at modtage Dødsstødet istedet for sin Ven. Da kom Damon styrtende. Hans Hest var styrtet under ham. Den haardhjertede Tyrann blev saa

rørt over de 2 Venners Trofasthed, at han løslod dem begge.

Historien viser, at ogsaa Kvin- den kan vise stort Heltemod, naar hun kæmper for en Sag, der be- gejstrer hende. Da Kongen af Skotland en Gang havde søgt Til- flugt i et Kloster, blev han over- rasket af sine Fjender. Medens nogle hjalp ham bori gennem en hemmelig Lem i Gulvet, søgte en ung Kvinde at standse Stimændene ved at bruge sin Arm som en Slaa for Døren. Først da en Mand havde stukket sin Hellebard gen- nem Dørsprækken og overhugget Armen, lykkedes det Fjenden at trænge ind, men da havde Kon- gen faaet et stort Forspring. (Den tapre Kvinde hed Katrina Doug- las).

Havet har været Vidne til saa mangen en Heltedåd, og her skal du høre om en af dem. Skibet Brikenhead stødte en Nat i 1852 paa et undersøisk Skær og be- gyndte at synke. I Ro og Orden lykkedes det at faa Kvinder og Børn i Baadene. Men 454 Solda- ter, som var ombord, stod i Række og Geled paa Dækket og gik med fuld Hønnør til Bunds med Ski- bet uden nogen Mand viste Frygt.

Udenfor et Fyrtaarn strandede en Gang et Skib, og 40 Sømænd druknede, men i Masterne sad endnu 9 Mand fastklamrede uden nogen Udsigt til at slippe ud af deres farlige Stilling. Men Fyr- mesterens Datter overtalte sin Fa- der til at forsøge at redde dem. Og det lykkedes Fader og Datter at frelse de 9 Sømænd.

Saadan Stordaad vil det maa- ske aldrig falde i din Lod at ud- føre, men blot du vil have Mod til at sige Sandheden, Mod til at sige Ja og Nej naar din Samvit- tighed siger, at du skal gøre det, saa er du paa den rette Vej.

Onkel Peter.

Tøsen.

Af Chr. H. Dam.

—O—

Sven Bruun vendte hjem i de smaa Morgentimer. Som saa ofte før havde han set lidt paa Nattelivet i Køben- havn, havde danset lidt og drukket mere — men dog ikke mere end han med Lethed kunde bære. Det hele var ikke noget, han var endnu ung, lige fyldt Tredive, og formuende, saa han havde Raad til sine smaa Udskejelser.

Da han kom ind ad Gadedøren i den herskabelige Ejendom, hvor han havde sin Lejlighed, og fik tændt Lyset, opdagede han til sin store For- bavselse, at der sad en ung Kvinde paa Trappen.

„Hvad sidder De her efter?“ spurgte han lidt haardt.

„Jeg venter bare!“

„Hvem venter De paa?“

„Jeg — — — er, jeg kan ikke sige det,“ svarede den unge Pige grædefærdig.

„Naa“, brummede Bruun, og vilde gaa op ad Trappen.

„Aa, De maa ikke gaa; jeg har ingen Steder at være i Nat,“ græd den unge Pige. „Vil De ikke tage mig med op?“

„Er De helt fra Forstanden, Menne- skebarn,“ udbød Bruun forbavset, men standsede dog og saa lidt nøjere paa hende. Det var en køn, men helt ung Pige, fattig klædt.

„Naa, kom saa, siden De selv vil,“ tilføjede han og gik foran.

Da den unge Pige kom op i den flotte Lejlighed, saa Bruun, at hun var ualmindelig køn.

„Tag endelig Plads,“ indbød Bruun, idet han pegede paa een af de dybe Stole. „Og fortæl saa, hvorfor De sid- der paa fremmede Folks Trapper.“

Den unge Pige saa lidt paa ham og saa fik han hendes Historie: Hun hed Lise Holst. Hendes Fader var kronisk arbejdsløs og Dranker, hendes Mor vaskede ude og hun selv havde været paa en Fabrik, men var ogsaa blevet arbejdsløs. Hun havde fem Søskende, og Faderen var altid vred paa hende og Moderen, især naar han kom fuld hjem. I Aftes havde han pryglet Mode- ren, og da hun havde lagt sig imellem, havde han smidt hende ud og forbudt hende at komme hjem igen. Saa var hun gaaet, og havde først tænkt sig at gaa paa Gaden, saaledes som saa mange unge Kvinder gjorde det. Men da det kom til Stykket, havde hun alligevel ikke kunnet give sig hen til den første uden bedste Mand. Hun havde saa tænkt paa ham, som hun saa ofte havde set og som hun godt kunde lide. Og nu var hun her!

Sven Bruun saa lidt paa hende. Saa slog en Tanke ned i ham. „Kom med Lise!“

Han førte hende ind i Soveværelset og aabnede Døren til Badeværelset. „Naar vi to skal have det lidt rart sammen, saa maa De gennemgaa en lille Forandring. Der er varmt Vand der, Sæbe, Parfume, Pudder med mere, alt, hvad en Dame kan tænke sig. Jeg maa nemlig tilstaa, at det ikke er første Gang, jeg har Besøg af en Dame — jeg har aldrig været nogen Engel i den Henseende, selv om jeg heller ikke er nogen Slyngel. Og her,“ tilføjede han, idet han kastede en Pyjamas af Silke og en Badekaabe samt Morgensko hen til hende, „har De noget Tøj. Nu kan De selv om Resten.“

Han gik ind i Herreværelset igen og begyndte paa en Flaske Portvin, lige- som han hentede en Bakke med Smaa- kager. Noget efter kom hun lidt usik- kert smilende ind. Bruun saa paa hende, som hun stod der, spæd og fin, klædt i det blanke Silke.

„De er jo fortryllende,“ udbød han. „Bare Haaret er lidt for langt. Bliver det klippet, er de en ren Skønhed. Sæt Dem nu ned og spis nogle Kager og drik lidt Vin. Kan De ikke lide Vinen, kan De gaa ud i Køkkenet og varme Kaffen.“

Hun tog en Kage og nippede lidt til Vinen, men gik saa ud i Køkkenet og varmede Kaffen. Lidt efter kom hun tilbage, tog en Dug og dækkede Bordet til dem. Saa satte de sig og passerede. En Timestid senere rejste Bruun sig og gik hen til hende. Næn- somt lagde han sin Haand paa hendes Skulder: „Nu vil jeg gøre noget, som jeg for aldrig i min vildeste Fantasi vilde have tænkt paa at gøre. Jeg vil overlade Dem min Seng og mit Hjem og selv gaa hen paa Hotel. Tag De nu og gaa i Seng og sov godt — og drøm lidt om mig.“

Saa gik han, men han blev staaende nede paa Gaden til Lyset var slukket i hans Lejlighed. Han sov ikke godt den Nat. Billedet af en ung, lys Pige

stod stadig foran ham.

Allerede ved 8-Tiden vendte han hjem til sin Lejlighed. Han ringede paa et Par Gange, men da ingen svarede, lukkede han selv op. Forbavset gik han gennem Lejligheden Den var tom. Pigen var forsvundet og med hende en Del Penge, Smykker, Bank- bog, Sølvstøj og andet.

„Det var som S“, mumlede han, men han kunde ikke lade være med at le. Taget ved Næsen af et lille uskyldigt udseende Pigebarn. Det var enestaaende. At det skulde passere ham — netop ham!

„Naa, hun skal ikke dø i Synden,“ sagde han halvøjt, gik hen til Tele- fonen og ringede den nærmeste Politi- station op.

„Vi har alle Deres Sager og Tyve- knægtene her,“ svarede Overbetjenten.

I en Fart kom Sven Bruun hen paa Politistationen, hvor Overbetjenten viste ham alle de forsvundne Sager, og hvor Lise Holst ogsaa sad, omgivet af en Række Betjente.

„Det maa jeg sige,“ sagde Bruun, „det var hurtigt klareret.“

„Ja, det kan vi takke Pigebarnet der for,“ svarede Overbetjenten og pegede paa Lise. Og saa fortalte han, hvorle- det Par Tyveknægter havde set Lyset blive slukket i Lejligheden og havde set Bruun gaa. I en Fart havde de brudt Døren op med en Dirk og havde taget Sagerne. Lise havde ligget muse- stille, men knap var de ude af Døren, før hun havde været oppe og i Tøjet og havde skygget dem til hun havde naaet et Par Betjente, som havde ar- resteret dem.

„Der har De Deres Sager,“ sluttede Overbetjenten, „og De maa selv affinde Dem med Tøsen der.“

„Tøs,“ svarede Sven Bruun, „hun er min Kæreste, at De ved det.“ Og dermed lagde han Armene omkring hende og kyssede hende, midt foran alle Betjente.

Historien om Uldjyden.

—O—

En Indsender fortæller i Kolding Folkeblad følgende sandfærdige Histo- rie om en Uldjyde, der har huseret der paa Egnen — en Historie, der kan tjene til Advarsel for godtroende Men- nesker. Den lyder saaledes:

En Bil kom ind i Gaarden. En vældig tyk Mand steg ud med et Bundt Uldtøj. Han kom ind i Køkkenet, Gulvet gav sig under ham; han var mindst lige saa kolossal som Bech Olsen i sin Tid. Den tykke Mand fortalte, at han var fra Silkeborg og var Heste- handler; men hans Svoger var gaaet fallit, og for at hjælpe ham havde han paataget sig at sælge Lageret af Uld- tøj for ham, som saa blev solgt meget billigt. Senere erfarede jeg, at Manden ikke var fra Silkeborg, men bosiddende i Kolding, og nu ved jeg ogsaa hans Navn. Saa kunde jeg bagefter forstaa, hvorfor det var en Kolding-Lillebil- chauffør, der kørte for ham.

Manden trak frem og præsenterede en helt ny Slags Herre-Undertøj — Kamelhaars, anbefalet af Læger for Gigt — og Lagner havde han af samme Slags. Han havde solgt til mange Sygehuse og Hospitaler.

Jeg var dum nok til at sige, at jeg kendte ikke den nye Vare. — Ja, saa skulde jeg absolut prøve den, paa- stod han. Den var næsten uopslidelig og saa meget at anbefale for Gigt.

Jeg fik to Sæt af de gul- og hvid- stribede Kamelhaars for ca. 20 Kr. Om de kan fordrive Gigt, ved jeg ikke, men efter otte Dages Brug var Ben- klæderne skilt ad. Da forstod jeg, at jeg var blevet snydt, og flere end jeg.

Den samme Mand kom ind til Præ- sten i V. den samme Historie som her, og da Præsten hørte den, sagde han: „Ja, jeg plejer ellers aldrig at handle med omvandrende Handelsfolk; men Dem vil jeg handle med, fordi De saa smukt hjælper Deres Familie!“

Præsten fik for 56 Kr. af de gode Kamelhaars, der kunde fordrive Gigt.

Videre gik Turen — mellem andre ogsaa til Præsten i A. Den samme Historie, og Handelsmanden fortalte, at Præsten i V. havde købt for 56 Kr. — Præsten i A. ringede til Præsten i V., om det var sandt.

„Ja, det var sandt nok! De skulde ogsaa handle med ham!“

Præsten i A. købte for 42 Kr.

Bagefter pralede den tykke Handels- mand til en Kollega af, at han havde tjent 500 Kr. den Dag, saa det havde jo været en god Dag.

Senere hørte jeg, at Politiet i Vejle tog ham og fratog ham hans Varer. Det gav jo nu ikke Bonus.

Men nu er jeg saa klog. Den tykke

Mand narrer mig ikke en Gang til. Og ham med Radiumsjord heller ikke, og disse her Dussin-Maleri-Agenter heller ikke, skønt de ogsaa kan for- tælle mange rørende Historier — mel- lem andre ogsaa Huslejen der er for- falden, at de trues med at blive sat paa Gaden, at det er en fattig Lod at være Kunstmalere, og om ikke det Bil- lede maa staa i Pant, og man vil laane dem 35—40 Kr., til de kom igen? Bil- ledet er jo mindst det dobbelte værd, saa de skulde selvfølgelig nok komme og hente Billedet igen — og kom selvfølgelig aldrig mere.

Men pas nu paa, naar der kommer en ny med en ny Historie. Nu har De hørt, hvordan det er gaet mig og flere.

Et Barn har alle Muligheder ---

—O—

Der tales saa meget om Selvstændig- hed og Frihed, og saa folder man sig ud i Hensynsløshed og Egoisme, i Mangel paa Selvbeherskelse og Høflig- hed; man falder om Frihed og Ret, men man løber sur i det, saa det mangen Gang bliver til Friheder og Rettigheder, man tager sig, uden at tænke paa, om det saarer eller kræn- ker andre.

Er en Moder klog, saa opdrager hun sit Barn til at lyde og lystre, og hun bør forstaa, at holder hun af sit Barn, skal hun ikke blot give og sige ja, men ogsaa nægte og sige nej. Barnet maa lære at resignere og at vide, at det hverken kan tigge, trygle eller græde sig til et Ja, hvor der er givet et Nej. Og lær Barnet, at saaledes som det ønsker, at andre skal være, saaledes maa det selv være. Lær det ikke først at tænke paa sig selv, men at tænke paa andre, og at være sig selv, men ikke sig selv nok.

Barnet skal lære at lyde, for at det senere kan lære at byde. Vær stærk overfor Barnet, at det ikke tror, det altid kan faa sin Vilje, og lær det Selvtugt, Sandhed og Hensyntagen. Og lær det Beherskelsens vanskelige Kunst, saa Tungen ikke løber, naar Vreden raser.

Et Barn har alle Muligheder, Lyk- kelig er den Moder, der forstaa det og klogt opdrager sit Barn derefter, og lykkelig er det Barn, der faar en saadan Opdragelse; det vil senere i den voksne og den modne Alder med Tak tænke paa Hjemmet, paa Mode- ren, der skænkede det en Skat for Livet.

Køb paa Deres egen Egn!

—O—

Denne Opfordring lyser ud af alle Blades Spalter og gentages af enhver Forretningsmand. Og den er ogsaa berettiget, thi en af Grundbetingelserne for et Samfunds Trivsel er Solidaritet. Enhver god Borger bør i egen Interesse handle i den By eller paa den Egn, hvori han selv ønsker at eksistere, og bør det erindres, at har den handlende ikke lige netop den Vare, man ønsker, kan den skaffes.

Man bør huske, at for hver Kroner Fortjeneste man unddrager sin Bys eller Egn Forretningsfolk, formindsker man disses Skatteevne og Købeevne i tilsvarende Grad.

Landboerne bør ogsaa købe i en By eller paa den Egn, de føler sig knyttet til, da de altid har større Mulighed for at blive tilfredsstillt ved Køb, naar det gaar gennem en stedlig handlende, som for at beholde sin Kunde maa drage Omsorg for at denne bliver be- handlet saa godt som muligt. Den stedlige Købmand ser i Egnens Beboere sine stabile Kunder, hvis Tilfredshed er ham en Eksistens- betingelse.

Vi sender Dem Nordbornholm hver Uge!

Husk derfor paa os, naar De har et eller andet at avertere.